

under disse Forhold var pligtig eller i Stand til at lade nogen anden møde for sig, maa ligeledes antages at være overladt til den Rets Bedømmelse, hvor Kendelsen paaberaabes. Det vil formentlig være muligt derved at tage de lovlige Forfaldsgrunde i Betragtning, som anerkendes baade efter Lovgivningen i det Land, hvor Voldgiftsproceduren fandt Sted, og efter Lovgivningen i det Land, hvor Kendelsen nu paaberaabes.

Hvis den paagældende imidlertid faktisk har været repræsenteret under Proceduren paa behørig Maade, kan Retten ifølge Bestemmelsens Slutning ikke tage Hensyn til lovlige Forfaldsgrunde, som maatte have foreligget, altsaa f. Eks. heller ikke i det Tilfælde, at der forelaa en fuldt ud gyldig Udeblivelsesgrund, og at der under de foreliggende Omstændigheder ikke kunde paahvile den paagældende nogen Forpligtelse til at lade en anden møde i sit Sted. Traktatbestemmelsen lægger her Vægt paa det rent faktiske Forhold, at den paagældende har været behørigt repræsenteret. Hvad der i denne Forbindelse skal forstaaes ved „behørigt“, maa ligeledes overlades til den Rets Bedømmelse, hvor Kendelsen paaberaabes. Den vil derved formentlig være berettiget til at tage Hensyn til begge Landes Lovgivning, saaledes at den, naar Repræsentationen blot efter den ene af Lovgivningerne ikke kan betegnes som behørig, vil kunne erklære den for utilstrækkelig og følgelig nægte at fremme Eksekutionsbegæringen.

ad 2) Det Spørgsmaal, som har været drøftet i Landstingsudvalget, er, hvad de i sidste Stykke i Bemærkningerne til Forslaget omtalte Forbehold fra Frankrigs og Belgiens Side betyder, sete i Forhold til det, Danmark indgaar paa ved Ratifikationen af den foreliggende Traktat.

Under en mundtlig Forhandling i Landstingsudvalget blev der fra Udenrigsministeriets Side gjort nærmere Rede for dette Spørgsmaal. Overenskomsten af 1927 omfatter ifølge Art. 1 kun Voldgiftskendelser, som falder ind under Genève-Protokollen af 24. September 1923 angaaende Voldgiftsklausuler. Ifølge denne Protokols Punkt 1, 2. Stk., forbeholder enhver kontraherende Stat sig Retten til at begrænse den i Protokollen hjemlede Forpligtelse til at anerkende kontraktmæssige Voldgiftsoverenskomster til saadanne Kontrakter, som efter dens nationale Lovgivning betragtes som Handelskontrakter. Af denne Ret har f. Eks. Belgien og Frankrig benyttet sig, og de har derfor med Føje gentaget Forbeholdet ved Undertegnelsen af Overenskomsten af 1927. Fra dansk Side har man derimod ikke taget noget saadant Forbehold hverken i 1923 eller i 1927.

Nogen større praktisk Betydning vil denne Forskel dog neppe faa. Hovedformaalet saavel for Protokollen af 1923 som for Overenskomsten af 1927 er netop Voldgiftsoverenskomster i Handelskontrakter, medens andre Voldgiftsaftaler ikke spiller nogen videre international Rolle. Hvis en saadan Voldgiftskendelse afsiges i Danmark i andre Tilfælde, vil den herefter ganske vist ikke kunne forlanges eksekveret i Frankrig; men paa den anden Side vil ifølge fransk Ret (Lov af 31. December 1925) en Voldgiftsaftale ogsaa kun være gyldig i Frankrig, naar den vedtages i Handels-spørgsmaal. Og da det ifølge Overenskomsten af 1927, Art. 1 a), for at opnaa Anerkendelse eller Eksekution vil være nødvendigt, at Kendelsen er blevet afsagt i Henhold til en Voldgiftsoverenskomst eller en Voldgiftsklausul, der er gyldig ifølge den Lovgivning, som er anvendelig paa den, vil en fransk Voldgiftskendelse udenfor Handelsforhold ikke kunne forlanges anerkendt eller eksekveret i Danmark, og der vil altsaa være fuldkommen Gensidighed til Stede mellem Danmark og Frankrig.

Det maa dog indrømmes, at der kan fremkomme nogen Ulighed, saafremt den Stat, der begrænser sin Forpligtelse overfor fremmede Voldgiftskendelser til Handelskontrakter, ikke i sin egen Lovgivning begrænser Voldgiftsaftalers Gyldighed til Handelskontrakter. Dette har man imidlertid, som ovenfor bemærket, ikke anset for at være af større praktisk Betydning.

L. Moltesen.